

u spomen

dr. sc. Vladimir Husar, dipl. ing.

26. veljače 1935. Vukovar – 13. lipnja 2003. Zagreb

Dana 13. lipnja 2003. prestalo je kucati plenito srce dr. VLADIMIRA HUSARA, poznatog borovskog gospodarstvenika i dugogodišnjeg rukovodioca i direktora Borova.

Otišao je čovjek koji je svojim djelom, zalaganjem, predanim radom i ljubavlju za Borovo, u to doba najvećeg poduzeća obućarsko-gumarske industrije u nas, i jednog među najvećim u svijetu, dao sav svoj radni vijek i ubilježio se u povijest tog negdašnjeg industrijskog diva. Po mnogo čemu pokojni je dr. Husar zaslužio da u toj povijesti uzme vidno mjesto. Autentični Vukovarac – Borovac, rođen 26. veljače 1935. u Vukovaru, prvi je čovjek svog rodnog Vukovara koji je postao i generalnim direktorom toga velikog poduzeća, koje je do korne 1991. bilo ubilježeno u sve gospodarske karte svijeta.

Doktor Vladimir Husar, tipično radničko dijete, iz uljedene radničke sredine, stasao je u iznimno razvijenom borovsko-vukovarskoj športskoj okruženju. Sjajan đak vukovarske gimnazije, a potom i vrstan student na Tehnološkom fakultetu u Zagrebu, gdje je i diplomirao 1961. godine, vraća se kao mlad inženjer – tehnikolog u rođni Vukovar i zapošljava u Borovu koje vapi za stručnim kadrom.

Radoholičar, kakav je bio dr. Husar, na svome je putu po ljestvama svoga osobnog uspona dospio do još jednog velikog borovskog stručnjaka pokojnog dr. Mihajla Nadaša, svjetskog stručnjaka u gumarsko-obućarskoj industriji, i taj će tandem dvojice stručnjaka započeti s osmišljavanjem tvorničkog Instituta za gumu i obuću, koji će djelovati sve do posvemašnje propasti Borova.

Sudbina je svih radoholičara da su uvijek stupovi-nosači svih velikih i odgovornih poslova. Takav je bio i dr. Husar, stručnjak koji je u golemom radnom mravinjaku, kakav je nekad bilo Borovo, vodio niz veoma odgovornih rukovodnih poslova u borovskim tvornicama: upravitelj Pogona gumeno-tehničke robe, direktor Instituta, direktor Tvornice pneumatika – da bi pred Domovinskim rat postao generalnim direktorom Borova, koje je tada brojalo 23 tisuće djelatnika.

Doktor Husar nije bio direktor do kojega se nije moglo doći, nije bio nedohvatljiv za svoje radnike, koji ne bi znao saslušati radničku nevolju i potrebu – dapače, ako je itko bio "direktor s dušom i srcem", onda je to bio dr. Vlado Husar. Ako je itko znao istinu reći u lice – i to je znao doktor Husar, ali ta istina nije stvarala bunt kod onoga što ju je čuo u četiri oka, već je donosila smirenje, razumno priznanje pogreške i pomirenje. Smirivao je uz nemirene, tješio ojdene, znao braniti nedužne, a kad bi negodovao protiv nerada, nebrige, protiv nehumanosti – onda je to pokazivao samo crvenilom u licu. Tada su njegovi suradnici znali da su pogriješili.

Ali malo je ljudi što su, kao doktor Husar, posjedovali jedan svoj unutarnji, osobni način senzibiliziranja ljudi da se oduseće i prihvate i najtežih poslova i zadataka. To nije bilo samo u poduzeću već i u široj zajednici – nikad nije ostao začahuren samo u tvorničku problematiku. Još kao mladić nosio se s tajničkim brigama uglednog Veslačkog kluba "Vukovar". Veslao je u istom klubu od svoje 16. godine, a kasnije je bio predsjednikom tog uglednog vukovarskog športskog kluba. Našao se tijekom godina i u mnogim drugim društвima i institucijama grada Vukovara.

Zapažen je rad doktora Husara na Višoj ekonomskoj školi u Vukovaru, gdje je vodio nastavu iz tehnologije materijala.

Doktor Vlado Husar stalno je radio na povezivanju znanosti i proizvodnog rada. Bio je jedan od onih što su inicirali ili organizirali znanstveno-stručna savjetovanja "Ružičkini dani" u Vukovaru, što je u naš grad dovelo svjetske znanstvenike i uglednike. Od prvih (1978.) do posljednjih 10. Ružičkinih dana (2000.) dr. Husar je neumorno radio u svim organizacijsko-znanstvenim odborima – istodobno se može reći da bi se bez njega savjetovanja teško održala.

Uspešno je u svom mandatu predsjedavajućeg vodio Društvo inženjera i tehničara BOROVO i bio vrijedan član u Hrvatskom društvu kemijskih inženjera i tehničara. Doprinio je udruživanju plastičara i gumaraca u Društvo plastičara i gumaraca. Bio je višegodišnji predsjednik Hrvatskog društva kožara i obućara, zalagao se u Borovu za podupiranje glasila HDKI-a Kemijska u industriji i bio je član njezinog izdavačkog savjeta.

Srdačan, pristupačan, i komunikativan znao se približiti svakom čovjeku, pa se tako našao među kulturnim i športskim djelatnicima grada – svuda poznat kao veliki kotač-zamašnjak što stalno vuče naprijed.

Godine 1991. kada su Vukovar i njegova četvrt Borovo Naselje umrli u silini neljudske okupacije, doktor Husar nije oklijevao. Sa izvjesnim brojem svojih suradnika organizirao je "Borovo – Poslovni centar" u Zagrebu, nastojeći tako spasiti što je moguće više od golemog bogatstva Borova. Napredovalo se polako i Borovo sa sjedištem u Zagrebu uspijeva povezati najnužnije konce u proizvodnji i prodaji. U svim tim poslovima stalno je prisutan, uvijek računajući na odavno dokazanu vjernost borovskih ljudi prema svome poduzeću, kao i na njihovu poslovnu marljivost. Uvijek bi govorio da su ljudi Borova najveće bogatstvo, a da je njegovo Borovo godinama bilo škola rada za svu negdašnju industriju kože i gume.

Doktor Vladimir Husar bio je poznat i izvan granica naše zemlje kao stručnjak i gospodarstvenik velikog formata.

I nedavno, oko prvosvibanjskih praznika ove godine, iako već ozbiljno bolestan, naš je doktor Vlado Husar šetao Vukovarom, kao da se želio s njim oprostiti.

Sada, kada se mi od njega oprاشtam, jer odlazi zauvijek, svi Borovci i Vukovarci zahvaljuju mu za sve što je učinio za njih.

Do zadnjeg se trena nadao i vjerovao da će njegovo Borovo ponovno dočekati sretnije dane – kao da je vjerovao u stihove koje je ispisala pjesnikinja Dubravka Petanović, njegova obućarska radnica, a koji nose naslov "SAMO":

"Mislim da mi sreća
nije zauvijek okrenula leđa
samo na jedno određeno vrijeme".

Našem doktoru Vladi Husaru – neka je vječna hvala i slava!
Laka mu bila naša hrvatska gruda!

"Borovo" d.d. Vukovar
Ante Dujić, prof.
mr. sc. Ivan Hubalek, dipl. ing.